

การเผาบูชา

1. การฆ่าเพื่อสังเวย
2. การทำลายโดยเฉพาะด้วยไฟ

SAMPLE

กลางวงกลมหินซึ่งโอบล้อมด้วยเงาสลัวมีร่างชายชราผู้หนึ่งยืนอยู่
ลำพัง ใบหน้าของเขาเหี่ยวยานเต็มไปด้วยร่องลึก รอบขมับมีผมหาวโพลน
เว้นตรงกระหม่อมที่ล้านและขึ้นกระจ่าง ร่างกายผ่ายผอมเหลือแต่หนัง
หุ้มกระดูก ใบหน้าซบตอปล้นเทาไปทุกส่วน เขายืนคอคดไหล่ห่อ้ง
ไม่กระดุกกระดิก

ร่างของเขาถูกตรึงกับเหล็กยาวด้วยลวดเหนียวทนทาน แม่ลวด
จะเขื่อนเข้าเนื้อ เขาก็ไม่ได้แยะแสบ...เพราะเจ็บปวดทรมานจนดูเหมือน
จะตายด้านเสียแล้ว

แต่เขาคิดผิด

“มองฉัน” ผู้ทรمانล้งด้วยเสียงเรียบนิ่ง

ชายชราเงยหน้าขึ้นมองร่างที่สวมชุดคลุมยืนอยู่ตรงหน้า ตั้งแต่หัวจรดเท้าถูกละเลงด้วยของเหลวเหนียวข้นโขยกกลืนน้ำมันเบนซิน

ผู้ทรمانถือไฟแช็กชิปโปไว้ในมือ

พลันความหวาดกลัวไฟที่สืบทอดมาแต่บรรพกาลก็แล่นเข้าสู่ใจมชายชรา ลมหายใจหอบระรัวกลัวลนลานเมื่อรับรู้ได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น และตระหนักว่าตัวเองไม่อาจหยุดยั้งมันได้

ไฟแช็กชิปโปชูขึ้นจ่อตาของเขา เผยให้เห็นความงามอันเรียบง่ายแค่โครงที่สมบูรณ์แบบ กลไกประณีต มันยังรักษาเอกลักษณ์เดิมมาตลอดหนึ่งศตวรรษ เพียงติดนิ้วฝ่าก็พลิกเปิด เมื่อรูذنั้ไปกับเฟืองล้อก็พลันเกิดสะเก็ดไฟโปรยปรายดุจสายฝน เปลวไฟปรากฏขึ้น

ผู้ทรมานลดไฟแช็กให้เปลวไฟเคลื่อนต่ำลง น้ำมันติดไฟทันที เปลวไฟลุกโชนลามเลียลงมาตามแขนของชายชราอย่างตะกละตะกลาม

ความเจ็บปวดแสนสาหัสเข้าโจมตีฉับพลัน เลือดที่ไหลพล่านในตัวเขาประหนึ่งเป็นกรดแสบร้อนกัดกร่อนจากภายใน ดวงตาเบิกโพลงอย่างหวาดผวา กล้ามเนื้อทุกมัดตึงเซ็งคล้ายจะระเบิดออก สองมือกำหมัดแน่น เขาพยายามเค้นเสียงร้อง แต่ลำคอที่อุดตันเป็นอุปสรรคเสียงที่ลอดออกมากลายเป็นเสียงสำลักเลือดอู้อ้อชวนให้เวทนา

ชายชราสัมผัสได้ถึงเนื้อหนังที่ปริแตกและส่งเสียงชำระวกับเนื้อในเตาอบ ทั้งเลือด ไขมัน และน้ำเหลืองกระฉูดไหลปะปนลงไปตามแขนหยดย้อยจากปลายนิ้ว

จนกระทั่งภาพที่ปรากฏต่อสายตาดับลง ความเจ็บปวดจางหายไป ลมหายใจถี่กระชั้นพลันหยุดไปดื้อๆ

ชายชราสิ้นใจลง จึงไม่ได้รับรู้ว่าไขมันในตัวเขาจะเป็นเชื้อเพลิงได้อีกนานหลังจากร่างถูกเผาอด และไม่ทันได้เห็นว่เปลวเพลิงผลาญสิ่งที่ถูกกรีดลงบนหน้าอกตัวเองจนรูปร่างผิดเพี้ยนไป

แต่มันก็เป็นไปแล้ว

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา

ทิลลี แบรดชอว์มีปัญหาอยู่อย่างหนึ่ง คือเธอรับมือกับปัญหาได้ไม่ดี เธอเสียเลย สถานการณ์ลูกผีลูกคนมักทำให้เธอกระสับกระส่ายทำตัวไม่ถูก เธอมองไปรอบๆ ตั้งใจจะเล่าเกี่ยวกับผลการวิเคราะห์ให้ใครสักคน ฟัง แต่ขณะนี้ห้องทำงานว่างเปล่าไร้เงาคน พอกลับมาพิจารณาถึงเห็นว่าใกล้เที่ยงคืนแล้ว เธออยู่โยงทำงานจนครบสิบหกชั่วโมงอีกตามเคย จึงพิมพ์ข้อความส่งไปขอโทษแม่ที่ไม่ได้โทรบอก

แม้รู้อยู่แก่ใจว่าระบบไม่ได้ขัดข้อง แต่เธอจำเป็นต้องตรวจสอบซ้ำสามรอบเพื่อยืนยันผลลัพธ์ หญิงสาวสั่งให้โปรแกรมทำงานอีกครั้ง

หลังซบเซาผลไม่เต็ม แบรดชอว์ก็เหลือบมองความคืบหน้าบนจอเพื่อคิดว่าต้องรออีกนานเท่าไร...สิบห้านาที เธอเปิดโน้ตบุ๊กส่วนตัว สวมหูฟัง แล้วพิมพ์ลงไว้ว่ากลับมาอยู่หน้าคีย์บอร์ดแล้ว เพียงไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็ดำดิ่งไปกับดราากอนเลอร์ซึ่งเป็นเกมอาร์พีจีออนไลน์

ระหว่างปล่อยให้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูล แบรดชอว์ไม่ได้เหลือบดูจอแม้แต่ครั้งเดียว

เธอไม่เคยทำงานผิดพลาด

สิบห้าวันที่ต่อมา สัญลักษณ์สำนักงานปราบปรามอาชญากรรมแห่งชาติ หรือเอ็นซีเอเลียนหายไป แล้วผลลัพธ์แบบเดิมก็ปรากฏขึ้น เธอพิมพ์คำว่า *ไม่อยู่หน้าเคียบอร์ด* แล้วออกจากระบบเกม

มีความเป็นไปได้สองอย่าง หนึ่ง ผลการวิเคราะห์ถูกต้อง หรือสอง เกิดความบังเอิญที่เหลือเชื่อในทางคณิตศาสตร์เข้าให้แล้ว ตอนเห็นผลลัพธ์ ครั้งแรก เธอลองคำนวณความน่าจะเป็นและพบว่ามีโอกาสแค่เพียง หนึ่งในหลายล้าน แกรมยังป้อนโจทย์เข้าโปรแกรมที่ออกแบบเองให้มัน คำนวณ เพื่อต้องอธิบายเรื่องนี้ ซึ่งผลลัพธ์บอกว่ามันเป็นความคลาดเคลื่อน ที่ยอมรับได้ แต่ก็ยังไม่ออกเมื่อพบว่าสมมติตัวเองทำงานเร็วกว่าโปรแกรม ที่เธอเขียน

แบรดชอว์คิดไม่ตก ในเวลาปกติหัวหน้าที่ดีกับเธออยู่หรอก แต่ สับดาห์ก่อนทั้งคู่เพิ่งจะคุยกันไปว่ากรณีไหนบ้างที่ควรโทรหาอีกฝ่าย นอกเวลางาน สารวัตรสืบสวนสเตฟานี ฟลินน์อนุญาตให้ติดต่อได้เฉพาะ ตอนมีเรื่องสำคัญ แต่...ในเมื่อหัวหน้าเป็นคนตัดสินใจว่าอะไรคือเรื่อง สำคัญ แล้วเธอจะรู้ได้อย่างไรล่ะถ้าไม่โทรไปถามก่อน มันชวนให้สับสนจริงๆ

ถ้านี้เป็นโจทย์คณิตศาสตร์ก็ดีสิ เธอเข้าใจคณิตศาสตร์ แต่ไม่เข้าใจ สารวัตรฟลินน์ หญิงสาวกตริณมีปากขณะขังใจ ในที่สุดก็ได้ข้อสรุป

เธอทบทวนผลการวิเคราะห์ แล้วชักซ้อมคำพูด

การค้นพบนี้เกี่ยวพันกับเป้าหมายรายล่าสุดของตำรวจ ฆาตกร ที่ได้รับฉายาว่า *นักฆ่าบูชายัญ* แกรมพวกสี่ยังดวนสรุปกันไปแล้วว่าเจ้าตัว คือเพศชาย ไม่ว่าคนร้ายจะเป็นใคร แต่ที่แน่ๆ เขาคงไม่ชอบผู้ชายในวัย หกสิบเจ็ดสิบ หรือไม่ก็คงเกลียดเข้าไส้ถึงได้จับพวกเขา่างสดเสียเลย

แบรดชอว์กำลังวิเคราะห์เกี่ยวกับเหยื่อรายที่สามซึ่งเป็นรายล่าสุด แผนกวิเคราะห์คดีอุกฉกรรจ์ถูกเรียกมาช่วยทำคดีหลังพบเหยื่อรายที่สอง ของฆาตกรรายนี้ นอกจากการระบุตัวฆาตกรต่อเนื่องและนักชมขึ้นต่อเนื่อง แล้ว แผนกของเธอยังมีหน้าที่ให้การสนับสนุนด้านการวิเคราะห์คดีฆาตกรรม

ที่ซับซ้อนหรือปราศจากแรงจูงใจชัดเจนด้วย และคดีนี้ก็ตรงกับเงื่อนไขทุกข้อ

เนื่องจากศพถูกไฟทำลายจนแทบไม่เหลือซาก หลังการชันสูตรเสร็จสิ้น พวกเขาก็นำศพเข้าเครื่องเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ความเร็วสูงหรือเอ็มเอสซีที มันเป็นอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่ซับซ้อนสำหรับตรวจอวัยวะต่างๆ โดยใช้รังสีเอกซ์สร้างภาพสามมิติ ตามหลักแล้วมันเอาไว้ใช้กับคนเป็น แต่ใช้กับคนตายก็ได้ผลดีเช่นกัน

แบรดซอร์วูดหายใจลึกแล้วโทรหาสารวัตรฟลินน์

หลังจากเสียงรอสายดังเป็นครั้งที่ห้า อีกฝ่ายถึงรับสายด้วยเสียงจ้วเงี้ยวว่า “ฮัลโลล”

เธอตบนาฬิกาข้อมือให้แน่ใจว่าเลยเที่ยงคืนมาแล้ว จึงค่อยพูดว่า “อรุณสวัสดิ์ค่ะ สารวัตรสืบสวนฟลินน์ สบายดีไหมคะ” นอกจากเรื่องเวลาที่เหมาะสมเมื่อจำเป็นต้องติดต่อหลังเลิกงานแล้ว สารวัตรฟลินน์ยังสอนเธอด้วยว่าให้พูดจาสุภาพมากขึ้นกับเพื่อนร่วมงาน

“ทิลลี” ฟลินน์พูดจูงใจ “โทรมาอะไร”

“ฉันอยากคุยเรื่องคดีนี้ค่ะ สารวัตรสืบสวนฟลินน์”

ฟลินน์ถอนหายใจ “เรียกฉันว่าสเตฟานีเฉยๆ ได้ไหม ทิลลี ไม่งั้นก็สเตฟหรือหัวหน้า อันที่จริงเราอยู่ใกล้ลอนดอนแค่นี้เอง จะเรียกว่าท่านก็ได้เอ้า”

“ได้ค่ะ สารวัตรสืบสวนสเตฟานี ฟลินน์”

“อ้อ...ฉันหมายถึงช่วยเหลือ...เฮ้อ ช่างมันเถอะ”

แบรดซอร์วูดจนสารวัตรพูดจบถึงค่อยถามว่า “ขออนุญาตรายงานสิ่งที่ฉันพบได้ไหมคะ”

ฟลินน์ร้องฮัม “ตอนนี้ก็โง่งแล้ว”

“เลยเที่ยงคืนมาสืบสวนนาทีค่ะ”

“งั้นว่ามา อะไรที่สำคัญนักหนาถึงรอให้เช้าไม่ได้”

เธอรายงานผลการวิเคราะห์ให้สารวัตรฟัง หลังซักถามเพิ่มเติมอีกสองสามอย่างอีกฝ่ายก็วางหูไป แบรดชอว์เอนหลังพิงเก้าอี้แล้วยิ้มออก คิดถูกจริงๆ ที่โทรไป สารวัตรพลินน์พูดเองเลยด้วย

ครึ่งชั่วโมงต่อมา พลินน์มาถึงแผนกในสภาพผมสับสนอย่างเหยิงและไม่ได้แต่งหน้า แบรดชอว์ก็ไม่แต่งหน้าเช่นกัน แต่เธอเลือกจะไม่ทำเพราะรู้สึกว่ามันเงา

แบรดชอว์เปิดภาพตัดขวางชุดหนึ่งขึ้นจอ “นี่เป็นลำตัวเหยื่อทั้งหมดค่ะ”

จากนั้นเธอก็สาธยายถึงสิ่งที่เครื่องเอ็มเอสซีทีทำ “มันระบุบาดแผลและรอยแตกร้าวที่อาจมองไม่เห็นในขั้นตอนชันสูตรได้ค่ะ มีประโยชน์มากเป็นพิเศษเวลาที่เหยื่อถูกไฟคลอกสาหัส”

เรื่องพวกนี้พลินน์รู้หมดแล้ว แต่ก็ปล่อยให้ฝ่ายพุดจนจบ แบรดชอว์มักใช้เวลาอธิบายข้อมูลจนกว่าเจ้าตัวจะพอใจและไม่ชอบให้ใครเร่ง

“ภาพตัดขวางพวกนี้ไม่ค่อยบอกอะไรหรอก สารวัตรสืบสวนพลินน์แต่ดูนี่นะค่ะ” แบรดชอว์เปิดอีกภาพซึ่งคราวนี้ถ่ายจากด้านบน

“อะไรกันเนี่ย...” พลินน์ถาม ตาเพ่งมองจอ

“บาดแผลค่ะ” แบรดชอว์ตอบ “หลายรอยเลย”

“แสดงว่าเจ้าหน้าที่ชันสูตรมองไม่เห็นรอยฉีกฉีกสะเปะสะปะพวกนี้หรอก”

แบรดชอว์ส่ายหน้า “ฉันคิดว่าอย่างนั้นค่ะ” เธอกดปุ่มปุ่มหนึ่ง แล้วทั้งสองก็พิจารณาภาพสามมิติของบาดแผลบนหน้าอกเหยื่อ โปรแกรมจัดเรียงรอยฉีกฉีกทั้งหมดเข้าด้วยกันจนประกอบเป็นรูปร่าง

ทั้งสองจ้องมองภาพที่สมบูรณ์แล้ว มันไม่ได้ดูสะเปะสะปะอีกต่อไป

“เอาอย่างนี้ดีละค่ะ สารวัตรสืบสวนพลินน์”

พลินหนึ่งไปก่อนเอ่ยตอบ “เธอโทรบอกแม่หรือยังว่าทำไมยังไม่กลับบ้าน”

“ส่งข้อความบอกแล้วค่ะ”

“นั่นส่งไปอีกรอบ บอกแม่ว่าคืนนี้เธอไม่กลับบ้านแล้ว”

แบรดซอร์ฮิบโทรศัพท์มากด “ให้บอกเหตุผลว่าอะไรดีคะ”

“บอกว่าเราจะไปลากผู้บัญชาการลงจากเตียงกัน”

SAMPLE

2

วอชิงตัน โฟว่นกับการช่อมก้าแพงหินตลอดทั้งวัน นี่เป็นหนึ่งในทักษะใหม่ที่เขาเรียนรู้ตั้งแต่ย้ายกลับมาอยู่คัมเบรีย แม้จะเล่นเอาเหนื่อยสุดๆ แต่เมื่อมีพายุกับเปียร์เป็นรางวัลเมื่อสิ้นสุดวัน มันจึงกลายเป็นงานที่น่ารื่นรมย์ขึ้นมาได้ เขาเก็บเครื่องมือกับก้อนหินเหลือๆ ขึ้นกระบะพ่วงท้าย เป่าปากเรียกเอ็ดการ์ สุนัขพันธุ์สปริงเกอร์ สแปเนียล แล้วขับรถควอดไบค์กลับบ้านไร่ *เฮิร์ตวิก ครอฟต์* วันนี้เขาช่อมแนวก้าแพงด้านนอกห่างจากบ้านไปกว่าหนึ่งกิโลเมตรครึ่ง จึงใช้เวลาเดินทางกลับราวๆ สิบห้านาที

ดวงอาทิตย์คล้อยต่ำ น้ำค้างยามเย็นทำให้หญ้าและพุ่มฮีทเทอร์เป็นประกาย บรรดานกเพรียกพร้องแย่งอาณาเขตและเกี้ยวพาราสีกัน อากาศอบอวลกลิ่นหอมของดอกไม้ประจำฤดูใบไม้ผลิ โฟสุดหายใจจนเต็มปอดขณะขับรถ

เขาเริ่มชินกับบรรยากาศแบบนี้แล้ว

ที่แรกเขาตั้งใจว่าจะล้างเนื้อล้างตัวไว้แล้วค่อยเดินไปโรงแรม แต่ยิ่งใกล้ถึงบ้านยิ่งรู้สึกว่าการได้นอนแช่น้ำพลางอ่านหนังสือดีๆ สักเล่มเป็นความคิดที่แย่ยาวนานกว่ามาก

โฟข้ามเนินลูกสุดท้ายก่อนจะหยุดรถ เมื่อสังเกตเห็นใครบางคนนั่งอยู่หน้าบ้านของเขา

เขาเปิดถุงผ้า แล้วล้วงกล่องสองทางไกลออกมาส่งไปยังร่างนั้น ถึงมองไม่ถนัดนัก แต่ดูท่าทางจะเป็นผู้หญิง พอชมดูเขาก็ยิ้มขึ้นๆ เมื่อจำหน้าคนที่ไว้ผมบลอนด์ยาวได้

สรุปว่า...พวกนั้นหาเขาเจอจนได้สินะ

เขาเก็บกล่องสองทางไกล ก่อนขับรถเข้าไปเผชิญหน้ากับอดีตเพื่อนร่วมงาน

“ไม่ได้เห็นหน้าเห็นตานานเลยนะ สเตฟ” โพล่าว “ลมอะไรหอบมาล่ะเนี่ย” เอ็ดการ์จอมทรยศเข้าไปพันแข้งพันขาเธออย่างกับได้เจอสหายเก่า

“โพ” เธอทักทาย “เคราะห์ดีนี่”

เขายกมือขึ้นเกาคาง ตอนนี้เขาเลิกนิสัยต้องโกนหนวดเคราทุกวันไปแล้ว “สเตฟ คุณก็รู้ว่าผมคุยเล่นไม่เก่ง”

พลินน์พยักหน้าก่อนพูดว่า “ที่นี้หายากเย็นชะจริง” เธอสวมกางเกงสแล็กสีกรมท่าลายทาง ดูจากหุ่นที่กระชับและความคล่องแคล่ว เธอน่าจะยังคงฝึกศิลปะป้องกันตัวอยู่สินะ แถมมีออราแบบคนเป็นผู้นำ บนโต๊ะมีแว่นสายตาพับวางอยู่ข้างแฟ้มเอกสาร เธอคงทำงานอยู่ก่อนที่เขาจะโผล่มา

“ในเมื่อคุณมาถึงที่นี่ได้ ก็ไม่น่าจะยากขนาดนั้น” เขาตอบแต่ไม่มีรอยยิ้ม “มีอะไรให้ผมรับใช้ล่ะ จ้าพลินน์”

“ตอนนี้เป็นสาร์วตรสืบสวนพลินน์แล้ว ถึงจะไม่มีอะไรต่างจากเดิมก็เถอะ”

โพล่อก็ว่า “ตำแหน่งเก่าผมนี่”

เธอพยักหน้า

“แปลกใจจังที่ทาลบอดยอมให้คุณรับตำแหน่ง” โพล่อย ทาลบอดเป็นผู้บัญชาการของแผนกวิเคราะห์คดีอุกฉกรรจ์ หมอนั่นใจแคบและโทษ

พลินน์ในเรื่องที่เกิดขึ้นพอๆ กับที่โทเซโฟ ตอนนี้อาจจะโทเซเธอมากกว่าแล้ว เพราะโฟไม่ได้ป่วยเป็นอยู่แถวนั้น เธอเลยต้องรับเคราะห์ให้ไปคนเดียว

“ตอนนี้เอ็ดเวิร์ด วาน ซิลขึ้นมาคุมแทน ทาลบอตโดนดั่งไปแล้ว”

“วาน ซิลเป็นคนดี ผมชอบเขา” โฟทำเสียงฮึดฮัด เขากับวาน ซิล เคยทำคดีด้วยกัน ตอนที่ฝ่ายนั้นยังอยู่ในสังกัดกองบัญชาการตำรวจ สันติบาลภาคตะวันตกเฉียงเหนือ กลุ่มมือวางระเบิดในลอนดอนเมื่อ วันที่ 21 กรกฎาคมเตรียมตัวก่อเหตุอยู่ที่โลกดิสทริคต์ ตำรวจคัมเบรีย จึงรวบรวมข้อมูลข่าวกรองที่นำไปสู่การจับกุม วาน ซิลนี่แหละที่เป็นคน แนะนำโฟให้สมัครเข้าทำงานในแผนกวิเคราะห์คดีอุกฉกรรจ์ “แล้วแฮนสัน ละ”

“ยังเป็นรองผู้บัญชาการอยู่”

“น่าเสียดาย” โฟว่า แฮนสันเป็นจอมเก่า ก็ไม่แปลกที่เจ้าตัวจะหา ช่องทางเอาตัวรอดจากวิกฤติได้ โดยปกติเมื่อหัวหน้าถูกปลดเพราะทำงาน ผิดพลาด หัวหน้าในตำแหน่งรองลงมาก็จะขึ้นมาทำหน้าที่แทน ดังนั้นการที่ แฮนสันไม่ได้เลื่อนตำแหน่งแปลว่าเจ้าตัวโดนทางเลขไปด้วย

โฟยังจำรอยยิ้มเยาะเย้ยบนหน้าแฮนสันตอนอีกฝ่ายสั่งพักงาน เขาได้ หลังจากนั้นเขาก็ไม่ได้ติดต่อกับคนในเอ็นซีเออีก เท่าที่รู้ เขาไม่ได้ อยู่ในฐานข้อมูลไหนของคัมเบรีย

ถ้าหากพลินน์ลำบากลำบากตามหาตัวเขา ก็แปลว่าพวกนั้นตัดสินใจ ได้แล้ว แต่ในเมื่อแฮนสันยังมีอำนาจ โฟเลยชักไม่แน่ใจนักว่าจะได้ฟังข่าวดี แต่ไม่สำคัญหรอกเพราะเขาปล่อยวางได้หลายเดือนแล้ว ถ้าเขาถูกเลิกจ้าง ก็ไม่เป็นไร หรือต่อให้เขาถูกตั้งข้อหาเอาผิดทางอาญา เขาก็จะยอมเข้า กระบวนการแต่โดยดี

ไม่ว่าจะออกหัวหรือก้อยเขาก็ไม่โทเซเธอ พลินน์เองก็คงไม่ได้อยากมา ที่นี้หรอก “เอากาแฟไหม ผมจะชงพอดี” เขาเข้าบ้านไปโดยไม่รอฟังคำตอบ

ห้านาทีต่อมา เขากลับมาพร้อมเครื่องชงกาแฟโลหะและกาใส่น้ำเดือด จากนั้นเทกาแฟลงในแก้วสองใบ “ยังดื่มกาแฟดำอยู่ไหม”

เธอพยักหน้าแล้วจิบไปอีกหนึ่ง ก่อนยิ้มและชูแก้วเป็นเชิงขอบคุณ
“หาผมเจอได้ยังไง” เขาทำหน้าเคร่งขรึม เดี่ยวนี้เขาหงวเหนความ
เป็นส่วนตัวเหนืออื่นใด

“วาน ชิลรู้ว่า คุณจะกลับมาที่นี่ และรู้คร่าวๆ ว่า คุณอยู่แถวไหน
แล้วคนงานเหมือนกับบอกฉันว่ามีใครคนหนึ่งอยู่ที่เฮิร์ดวิก ครอฟต์¹ ในทุ่ง
เลี้ยงแกะใกล้ปิ่นเทียน พวกเขาเห็นคุณต่อเติมที่นี้อยู่” เธอเหลียวมองรอบๆ
เหมือนข้อมูลนี้ไม่สลักสำคัญอะไร

เฮิร์ดวิก ครอฟต์ดูราวกับผุดขึ้นมาจากพื้นดิน ผ่นหินก่อโดยไม่ได้
ฉาบปูน แต่ละก้อนใหญ่จนไม่น่ามีใครยกขึ้นเรียงได้ มันกลืนไปกับทุ่งมัวร์
เก่าแก่บริเวณนี้ ถึงจะเป็นสิ่งปลูกสร้างที่ทั้งเตี้ยและน่าเกลียด แต่มันยัง
ดูเหมือนถูกหยุดเวลาไว้ตั้งแต่สองร้อยปีก่อน แต่โพธิ์รักบ้านไร่หลังนี้

พลินน์ผุดขึ้น “ฉันรออยู่หลายชั่วโมง...”

“ต้องการอะไร”

เธอเอื้อมมือไปหยิบแฟ้มหนาเตอะ แต่ไม่ได้เปิดมัน “คุณคงเคย
ได้ยินชื่อนักฆ่าบุญชายผู้โชคร้ายไหม”

โพเวยศิริชะขึ้นทันควัน ไม่คิดไม่ฝันว่าเธอจะพูดเรื่องนั้น

แน่นอนว่าเขาเคยได้ยินชื่อนั้น ต่อให้หนีมาอยู่หลังเขา ชาวเกี่ยวกับ
นักฆ่าบุญชายก็ยังลือกระฉ่อน มันเที่ยวจับคนไปเผาทั้งเป็นในวงกลมหิน
หลายแห่งแถวคัมเบรีย จนถึงตอนนี้เท่าที่รู้มีเหยื่อแล้วสามราย สื่อพากัน
ประโคมทฤษฎีต่างๆ นานา และพยายามนำเสนอข่าวให้น่าตื่นเต้นเร้าอารมณ์
แต่ก็ยังมิมีข้อเท็จจริงแฝงอยู่

มีฆาตกรต่อเนื่องคนแรกออกอาละวาดในพื้นที่แถบนี้

¹ ครอฟต์ (Croft) หมายถึงทุ่งขนาดเล็ก ส่วนเฮิร์ดวิก (Herdwick) หมายถึงแกะพันธุ์เฮิร์ดวิก
ซึ่งเป็นแกะสายพันธุ์พื้นเมืองของเลดิสตริกต์

โพยยังอยู่ระหว่างพักงาน จนกว่าไอพีซีซีซึ่งดูแลการเรียนเจ้าหน้าที่
ตำรวจจะสอบสวนเสร็จ เขาเป็นกำลังสำคัญในการสืบสวนก็จริง แต่ใช้ว่า
จะหาใครมาแทนเขาไม่ได้สักหน่อย ถึงไม่มีเขา แผนก็เดินหน้าต่อไปได้

ถ้าอย่างนั้นพลินน์ถ่อมาทำอะไรที่นี่กันแน่

“วาน ซิลยกเลิกคำสั่งพักงานคุณแล้ว เขาอยากให้คุณทำคดีนี้ คุณ
จะมาเป็นนักสืบให้ฉัน”

โพยยังหน้าหนึ่ง แต่สมองเขากลับทำงานเร็วจี เรื่องนี้ไม่สมเหตุผล
พลินน์เป็นสาววัตรสืบสวนคนใหม่ การดึงตัวสาววัตรสืบสวนคนเก่ามาเป็น
ลูกน้องมีแต่จะทำทนายอานาจของเธอ แถมเธอยังรู้จักเขามานานและรู้ว่า
เขาจะตอบสนองอย่างไร เธอจะอยากหาเรื่องใส่ตัวทำไม

เพราะเธอถูกสั่งมานี่เอง

โพยสังเกตว่าเธอไม่พูดถึงการสอบสวนของไอพีซีซี จึงสันนิษฐาน
ได้ว่ามันยังคงดำเนินต่อไป “ไม่สนใจ” เขาเอ่ย

เธอดูประหลาดใจกับคำตอบของเขา...เพราะอะไรกัน เบื้องบน
ตัดหางปล่อยัดเขาไปแล้วนี่

“ไม่อยากเห็นเธอว่าในแฟ้มนี้มีอะไร” เธอถาม

“ผมไม่สน” โพยอีก ทุกวันนี้เขาไม่คิดถึงงานเก่าอีกแล้ว เขาต้อง
ใช้เวลาปรับตัวอยู่นานกว่าจะชินกับวิถีสโลว์ไลฟ์บนภูเขาคัมเบรีย และ
เขาก็ไม่อยากทิ้งมันไป ถ้าพลินน์ไม่ได้มาเพื่อปลดหรือจับกุมเขา เขาก็ไม่
สนใจเรื่องอื่นที่เธอจะพูดแล้ว การตามจับฆาตกรต่อเนื่องไม่ใช่ส่วนหนึ่ง
ในชีวิตของเขาอีกต่อไป

“โอเค” พลินน์พูดพร้อมลุกขึ้นยืน เธอตัวสูง สายตาของทั้งสองจึง
อยู่ในระดับเดียวกัน “งั้นก็ช่วยเซ็นเอกสารสองฉบับนี้ให้ฉันที” เธอยื่น
เอกสารให้

“นี่อะไร”

“ได้ยินแล้วนี่ที่ฉันบอกว่าคุณ วาน ซิลยกเลิกคำสั่งพักงานคุณ”

เขาพยักหน้าแล้วอ่านเอกสาร

อ้อ

“คงรู้ใช้ไหมว่าตอนนี้คุณกลับมาเป็นตำรวจเรียบร้อยแล้ว ถ้าไม่อย่างนั้นก็ต้องถูกไล่ออก แต่ฉันได้รับคำสั่งว่าสามารถรับเรื่องลาออกของคุณได้เลย ก็เลยถือโอกาสให้ฝ่ายบุคคลออกเอกสารนี้ให้”

โพกวาดตาดพิจารณาเอกสาร แม้ว่าทำใจมาลึกพักแล้วเขากียังรู้สึกว่าการบอกลาไม่่ง่ายอย่างทีคิด ถ้าเขาเซ็นชื่อจริง ๆ ช่วงเวลาสิบแปดเดือนอันคลุมเครือจะกลายเป็นอดีตทันที จากนั้นเขาก็จะเริ่มต้นชีวิตใหม่เสียที เขาจะไม่ได้พกตราตำรวจอีกต่อไป

เขาเหลือบมองเอดการ์ เจ้าสุนัขสแปเนียลกำลังผึ่งแดดสุดท้ายของวัน ที่ดินรอบ ๆ ส่วนใหญ่เป็นของโพ เขาพร้อมจะทิ้งทุกอย่างแล้วเหรอ

โพเขียนชื่อตัวเองด้วยลายมือขยุกขยิกตรงท้ายกระดาษ ก่อนส่งคืนให้เธอดูว่าเขาไม่ได้เขียนแค่คำว่าไปให้พ้น พอเขาทำหาย เธอจึงมีที่ทาลังเล เห็นได้ชัดว่ามันไม่เป็นไปตามแผน โพเก็บแก้วกับกาต้มน้ำมาแล้วเดินเข้าไปด้านใน ลักพักก็กลับออกมา ฟลินน์ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม

“เป็นอะไรไปล่ะ สเตฟ”

“ทำอะไรของคุณนะ โพ คุณรักการเป็นตำรวจนี่ ทำไมถึงเปลี่ยนใจล่ะ”

เขาเมินคำถามเธอ ในเมื่อตัดสินใจแล้วเขาก็อยากให้เธอไปซะ “เอกสารอีกฉบับคืออะไร”

“ว่าไงนะ”

“คุณบอกว่ามีเอกสารให้ผมเซ็นสองฉบับ ผมเซ็นใบลาออกให้แล้ว ถ้ามันไม่ใช่ใบลาออกสองฉบับ แปลว่ายังมีเอกสารอย่างอื่นอีก”

ท่าทางของฟลินน์กลับมาเป็นการเป็นงานอีกครั้ง เธอเปิดแฟ้มแล้วหยิบเอกสารออกมา มันประทับตราสำนักงานปราบปรามอาชญากรรมแห่งชาติไว้ด้านบน